

ZIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Nic není
Většího

Milost, čas
a odpočinek

Závody

Princ
a jeho kůň

Co Bůh šeptá
maminkám

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman a Klára Smékalovi

web

<https://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

otec Daniel, Lucie
Grůzová, Liduška
Julínková, Karel Komárek
st., Kája Krejčí, Terka
Pospíšilová, Jiří Sluka,
Klára Smékalová

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci

Náklad

100ks výtisků

obsah

- 1 Duchovní slovo
- 2 Co nás čeká
Královno vesmíru
- 3 Nic není Většího
Prožili jsme - Karneval
- 4 Očeho pohádka - Princ a jeho kůň
- 5 Představujeme společenství...
- 6 Milost, čas a odpočinek
- 7 Závody
Odpočinek aktivní
- 8 Přečtěte si: Co Bůh šeptá maminkám
Svědectví života - Augustin Navrátil
- 9 Carlo Acutis
- 11 Johny a Carlo

Slovo redaktorů

Milí čtenáři,

vítejte u poutního čísla. Tentokrát jsme v čase dovolených vybrali téma odpočinek. Rádi bychom se s vámi podělili o zážitek ze začátku prázdnin. Vypravili jsme se do podzámecké zahrady v Kroměříži, kde tradičně probíhá "maturita" Manželských setkání - zastavení s úkoly pro zopakování si důležitých témat této akce. K našemu překvapení a radosti hned první úkol souzněl s tématem našeho časopisu:-)

"Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek. Dopřává mi odpočívát na travnatých nivách, vodí mě na klidná místa u vod, na živu mě udržuje..." Žalm 23

Žijeme v době zaměřené na výkon, která postupně úplně vytěsnila důležitost odpočinku a nabírání nových sil. Zkus partnerovi sdělit:

"Jaká forma odpočinku ti vyhovuje a jak ti v tom může pomoci?"

Přejeme vám, ať zjistíte, jaká forma odpočinku vám vyhovuje a ať vás vaši blízcí podpoří. A ať se na přímluvu Panny Marie, patronky našeho kostela, necháte naším dobrým Pastýřem dovést k vodám, kde si můžete odpočinout a vychutnáte si občerstvení, které pro vás nachystal.

Hanka a Karel Komárkovi

Prosíme vás o zaslání příspěvků na e-mail zivot.redakce@gmail.com do dalšího čísla farního časopisu, které plánujeme vydat na první neděli adventní a jehož tématem bude „návrát“.

Uzávěrka bude již **23. 10. 2022**. Za všechny příspěvky předem děkujeme.

Duchovní slovo

Milí farníci,

slavíme patrocinium našeho kostela – Nanebevzetí Panny Marie.

Panna Maria utvářela se svatým Josefem domov pro Ježíše. Jako rodina byli postaveni před mnohé těžkosti – ať už druhým nevysvětlitelné těhotenství, porod na cestě v Betlémě, či vyhnanství v Egyptě. K jejich životu patřily i radosti, chvíle, kdy zažívali zvláštní Boží blízkost. Každopádně se Ježíš doma naučil jak umět zabrat v práci, tak mít čas pro modlitbu i odpočinek. Od Josefa a Marie se učil citlivému porozumění potřebám každého člověka, soucit s lidskými těžkostmi.

A tak Ježíš uměl odhadnout, kolik toho jeho učedníci dělají – někdy je povzbudil k práci a jindy naopak k zastavení, odpočinku. Ano, důležitost radovat se z toho, co všechno se podařilo, sdílet radost z obrácení mnoha lidí, tolika milostí, které Bůh skrze ně rozdával. Jistě se i inspirovat jeden od druhého, jak lze věci dělat jinak. Ale především mít čas na své blízké – naslouchat jim, prožít s nimi hezké chvíle, kdy není žádný stres a lze prostě dělat to, na co mají chuť, zasmát se...

Jistě se to nepodařilo vždy – jednou Ježíš říká: „Pojďte sami stranou na pusté místo a trochu si odpočítejte!“ Stále totiž přicházelo a odcházelo mnoho lidí, a neměli ani čas se najíst. Odjeli tedy lodí na pusté místo, aby byli sami. (Mk 6, 31-32) Bylo jasné, že potřebují odpočinek, ale lidé je našli i na opuštěném místě. Ano, i v našem životě jsou dny nebo dokonce delší období, kdy už potřebujeme opravdu odpočinek, je toho moc, ale prostě to nějak

nevychází – ať už kvůli starání se o děti, nějaké náročné situaci v práci, nemoci blízkých či spolupracovníků, starání se o nemohoucí prarodiče či rodiče nebo prostě naší neschopnosti uspořádat si čas jinak či umět také říkat „ne“. V takových situacích k nám má Bůh o to větší soucit a věřím, že nám dává síly to vše nějak zvládnout - „Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“ (Mt 11,28) Věřím, že většině z vás se podařilo vzít si dovolenou a trochu si odpočinout, mít odstup od toho všedního koloběhu a zažít něco nového. Zažít, že Bůh nám přeje i odpočinek, pohodu, užívat si příjemných chvil v životě. Možná je to i čas navštívit blízké, ke kterým se obvykle nedostanete. Ve chvílích odstupu a klidu můžeme také vnímat, co je v našich životech to podstatnější a čemu zkusit dát více prostoru i během roku. Jak lehce se nám stane, že ztratíme určitou vyváženost mezi prací a odpočinkem, kdy jsme na sebe buď příliš mírní, utíkají nám roky života a pořádně po sobě nic neza necháváme, ztrácíme smysl života. Ale může to být i naopak, že jsme na sebe příliš nároční, pořád něco děláme, zakládáme si na tom, co vše zvládáme, ale jsme pak tvrdí nejen na sebe, ale i na druhé. Ztrácíme milosrdenství a schopnost dopřát druhým i sobě také něco pěkného, užívat si radosti ze života. A pokud se dostaví celková vyčerpanost, můžeme rovněž ztrácet pocit smyslu života a jen druhým závidět, že si život více užívají.

Bůh nás v životě zve k harmonii – umět zabrat a umět odpočívat, užívat si klidných chvil. Tak věřím, že se nám podaří si z našich dovolených odnést inspiraci do této rovnováhy i během roku.

Dobrý Bože, děkujeme, kolik nám toho přeješ, že toužíš, abychom mohli žít šťastný život, kdy můžeme být plodní, mnoho toho udělat a zároveň na to mít i dost sil, moct si odpočinout, aby se nám nevytrácela ze života radost a chuť do dalšího díla. Panno Maria, ty která máš cit pro své děti a přeješ nám také to nejlepší, dej nám cit nejen pro sebe, ale i pro druhé, ať si vzájemně můžeme dopřát to co potřebujeme. Amen.

Milí farníci, přeji vám ještě pěkný zbytek léta a těším se na setkání v novém školním roce.

Váš P. Daniel

KRÁLOVNO VESMÍRU

Ty, kterou Pán měl před počátkem díla
co píseň v srdci ustanovenou!
Než moře vzdul, již zrozena jsi byla,
než tryskly první trylky pramenů.

Ty, kterou zdobí náhrdelník světů
jak maličký jsme my v něm korálek,
ty, kterou sklání náhrdelník květů
nad jednu hvězdu, záhon fialek,
nad domov nehostinný jako Betlém,
nad domov pevný jako Golgota!

Jež rouno kosmu pročesáváš světlem,
až do nejzazších temnot rozžatá,
ORODUJ ZA NÁS,

až oslnivým chaosem (ach, slepí!)
nejtišší rukou necháme se vést,
když jako světlo za slzou se třepí
do stále nových, stále bližších hvězd,

ať v jejich víření se rozpomenem:
čím jdeme dál, tím vracíme se blíž,
ať spatříme – jak páteř pod rentgenem –
to, na čem světy trvají: bod – kříž,

to lůžko lásky, které nesem v sobě.
Pro lásku Boží, ty ho s námi nes!
A pochovej nás v životě, ne v hrobě!
V království světla! Dnes! I dnes! Už dnes!

Václav Renč – Loretánské světlo

Vybrala KK

Co nás čeká?

V nejbližší době jsou plánovány následující aktivity, ale vzhledem k aktuální situaci sledujte farní webové stránky, případně telefonicky kontaktujte farní kancelář.

Srpen

15. až 20. 8. duchovní cvičení rodin
(Hadinka v Oderských vrších)

15. až 22. 8. ministrantský tábor

Září

4. 9. žehnání školákům

18. 9. Misijní jarmark

Lektorský minikurz - termín bude upřesněn

Střípky z duchovních cvičení - Nic není Většího!

Je léto, zábava, čas záhad a dobrodružství! Co je největší? Naše farnost slaví velký mariánský svátek a já bych se nyní s vámi chtěla zamyslet nad tou velkou milostí, kterou Maria přijala a také nad tím, že máme Boha, který je s námi, který se stal člověkem. Třeba právě proto, abychom si byli navzájem blíží. V Lukášovi (1, 26-38) čteme o vtělení Božího syna. A spolu s Tomášem Akvinským můžeme říct, není nic většího než to, když se Bůh stane člověkem.

Proletíme se v duchu po světě a zhodnotíme v průběhu dějin, kam jsme se jako lidstvo dostali. Máme vyspělou techniku (auta, mobily)! Pomohl nám tento technický pokrok k větší lásce? Ve vědě jsme učinili mnoho objevů! Přinesly nám všechny vědecké vymoženosti (znalosti, léky, spotřebiče, stroje) pohodu a pokoj? Umíme používat řeč, jazyky! Slouží nám k domluvě a spolupráci?

Je zajímavé, že přes všechny dary, které máme, stále tíhneme a spějeme k té horší cestě (Jn 3, 20). Bůh však bdí nad celou zemí a nechává se dojímat naší marností (Ex 3, 7-8).

Anděl při vtělení byl poslán v konkrétní čas na konkrétní místo. Takto konkrétně sestupuje Bůh k nám. Stává se uchopitelným, přijatelným, blízkým. Vtělením se stal i lidským. Vidět Ježíše je jako vstupenka k Boží trojici.

Srdce Marie se chvěje, slyší o přijetí Boha, nechápe, ale přijímá a otvírá se. Nejsme schopni Boha přijmout sami. Nejsme schopni ukočírovat ty otěže svobody a lidskosti. Ale otevření se milosti, která stále proudí a bouří, to zvládnout jde. Pár příkladů již máme.

A máme také jednu prostřednici, tu, které bylo řečeno: "Neboj se, nalezla jsi milost u Boha." Tato dívka milost přijala, sic měla strach.

Pro mě osobně je prosluněnost léta možností, kdy se mohu podívat do koutů své duše a vymést strachy, které se schovávají ve stínech, protože je lepší stát tváří tvář Ježíši beze strachu (to možná nejde, ale bez nesmyslného ano).

Člověk mnohdy nechápe, kam ho Boží ruka vede nebo co mu přináší a co mu dává. Často se člověk potřebuje otevřít milosti a naplnit se důverou, že ten, kdo se stal člověkem, nás ve štychu nenechá. Protože nic není většího!

LG podle duchovních cvičení J.Rouse 2021

Prožili jsme - KARNEVAL

Letošní karneval se povedl. Sešlo se nás v neděli odpoledne okolo šedesáti - rodičů a dětí. Děti se těšily a masky byly originální. Na začátku se všichni prošli po kladině a řekli své jméno i postavu, za kterou se přestrojili. Přišli kovbojové, piráti, mafiáni, víly, bobři, indiáni, také přišel dřevorubec, Harry Potter, kostlivec, Červená Karkulka, motýlek, tygr, jezdčyně na koni, Superman a krásná Geisha. Policista, ploštica a muchomůrka, také kočička a fotbalista, medvěd a námořník. Tančilo se, soutěžilo, jedlo a pilo. Radost ze setkání byla velká. Také tombola byla plná očekávání a napětí. Příští rok zveme ty, kteří letos nemohli přijít a děkujeme organizátorům a těm, kteří se jakkoli zapojili do příprav. LJ

Očeho pohádka

*Jak velký je pokoj, ve kterém bydlíš?
Co myslíš, jak velký pokoj nám nechal Ježíš?
Čím se uklidňuje svět, čím my?
Kam jde on? Proč se mají radovat?
O kolik cm je Otec větší?
Komu Ježíš říká vládce světa? Vládne zeměkouli?
Tak čemu?*

Prince jeho kůň

V jednom království se narodil princ Kája. Nebyl moc krásný, protože jak známo, narozená miminka prostě moc krásná nejsou. Když mu byl asi rok, jela královna s kočárkem přes most. Kolečko kočárku se zaseklo mezi trámy mostu a malý princ letěl do vody. Kája se topil! Najednou ze břehu skočil do vody kůň, podplaval dítě, vzal ho na záda a zachránil. Nikdo nevěděl, kde se vzal! Navíc se ukázalo, že mluví!

Na břehu pak líznul přes obličej omdlelou královnu a ta vyskočila jako raketa. „Synku, Kájo.“ To bylo radosti!

Od té doby se měl kůň – no, jako král. Nejlepší stáj, nejlepší krmivo (nemyslím McDonald a hamburger a Colu). A princ byl stále s ním. Když princ vyrostl, závodili na turnajích a vyhrávali, lovili a ulovili, chytali loupežníky a všechno se jim dařilo. Kůň Kájovi pomáhal, byli nerozlučná dvojice. Nakonec spolu jeli dokonce i do bitvy.

V onen odporně hnusný den, kdy se po obloze táhly těžké ocelové mraky, vstoupila do dějin malá moravská víska.

Bitva u Ořechova: Princ Kája uviděl sousedního krále, silného zkušeného bojovníka a navrhl: „Rozdáme si to spolu místo celých armád.“ Protivník souhlasil, myslel si, že takové mrně lehce přepere. Kája na svém koni se kolem něj míhal jako blesk, vyrazil mu meč, srazil mu helmu a pak mu naplácal mečem naplocho. Ostuda, že se král šel zahrabat.

Zanedlouho z cizí země přijelo poselstvo s prosbou o záchranu princezny, kterou držel drak.

Přivezli také obraz: „Jé, ta je překrásná, pravá princezna!“ myslel si Kája. Princ na mluvícím koni vzal brnění, starodávny meč a vyrazil. Když dorazil do hor ke dračí sluji, řekl koníkovi: „Dnes budeme rychlí jako blesk, jinak je po nás.“ Sedmihlavý drak ohnivec vylezl, koník přiskočil nad ním a dvě hlavy pryč. Proud ohně je minul. Přiskočil a další dvě hlavy. Oba zapomněli, že draci bojují ocasem. Princ dostal ránu, až odletěl. Když vstal, vrhl se na něho drak, švih, švih, zase dvě hlavy. Pak mu ocasem vyrazil meč, stál nad ním a poslední hlava ho chtěla sežrat. V tom přiskočil kůň, otočil se a oběma nohama ho do hlavy kopl tak až mu ji urazil. Slavné vítězství! Úžasná svatba!

A pak přišel koník ke Kájovi, přitulil se k němu hlavou a řekl: „Už mě propusť, už můžu do nebe.“ „Cože?“ zděsil se Kája, při představě, že by vedle sebe neměl tohoto úžasného přítele! „Jsem taky princ, jenže pro svou lenost zakletý. Všechno jsem udělal a už můžu zpět. Tam budu šťastný. Ale neboj nikdy na tebe nezapomenu!“

Kája se s koníkem ještě chvíli mazlil, pak ho s těžkým srdcem odsedlal, vyvedl ven a kůň se vznesl do výšky a zmizel.

*Když pro nás Ježíš všechno udělal, vznesl se k Otci.
Přejme mu to. Je totiž záhadným způsobem pořád s námi.*

Podle našeho pana faráře LG

PŘEDSTAVUJEME SPOLEČENSTVÍ V NAŠÍ FARNOSTI

Rozhovor se Zdeňkem Hatinou, ředitelem kůru v Brně-Zábrdovicích

Další společenství naší farnosti, které je spíš slyšet než vidět, tvoří všichni, kdo pečují o hudební stránku liturgie. V kostele pravidelně zpívá chrámový sbor s orchestrem, komorní sbor a schola. Reprezentantem této sféry a zároveň tím, kdo hudbě při bohoslužbách věnuje nejvíc času, je náš dlouholetý varhaník a regenschori pan ZDENĚK HATINA, který mimochodem letos 28. září dovrší 60 let služby na zábrdovickém kůru a v neděli 2. října oslaví toto výročí při mši svaté v 9:45.

1) Pane řediteli, z čeho všechno se skládá vaše pravidelná služba varhanika v našem kostele? Tedy kromě toho, že prakticky denně hraje při bohoslužbách?

Pokud nejsou prázdniny, hrávám denně. Ale před lety, když jsem nastoupil, bývaly ve všední dny dvě mše ráno a jedna večer, v neděli dopoledne tři mše, v jedenáct hodin jsem hrál při křtech, takže jsem přišel domů nejdříve v půl jedné, a pak byla mše ještě večer. Jednou se mě ptala jedna paní: „Vy jste varhaník?“ – „Ano.“ – „A jste ženatý?“ – „Ano.“ – „A když jste tady každý den i večer, to vám manželka dovolí?“

Kromě bohoslužeb samozřejmě sám cvičím a případně si chystám repertoár na koncerty. Dále musí varhaník pečovat o nástroj, o čistotu kůru a o všechno, co je s tím spojeno.

2) Vymáte na starosti náš takzvaný velký chrámový sbor. Co všechno konkrétně to pro vás znamená?

Když jsem sem v roce 1962 nastoupil, žádný sbor tu nebyl. Budovali jsme ho postupně. Nejlepší co do počtu zpěváků byla doba zhruba v 80. letech, kdy jsme mohli zpívat třeba Schubertovu nebo Foerstrovu mši, protože sbor měl asi 55 zpěváků. Postupně ale někteří kvůli věku odcházeli, takže dnes už je jiná situace. Během covidu jsme samozřejmě nezpívali, ale předtím jsme ještě pořádali i vánoční koncerty, vždycky hojně navštívené. To také už dnes nejde. Ovšem mnohé skladby pořád ještě zvládneme a máme i orchestr. Při mších se sborem a orchestrem nás léta doprovázel Stanislav Kostka Vrbka a nyní doc. Jan Král.

3) Důležitou složkou služby chrámového varhaníka je spolupráce s celebrujícími kněžími. Jak vaše kooperace vypadá?

Varhaník má být svědek víry a já mohu říct, že s panem farářem P. Rousem, který tu působí už dvacet pět let, vycházím naprosto – nevím, jestli bezvadně, ale určitě bez jakéhokoliv konfliktu. Když potřebuji nějakou podporu, a nemyslím jen finanční, tak mám vždycky volnou ruku.

4) Vraťme se krátce ještě k údržbě varhan. Tady v Zábrdovicích je nástroj, jehož zvukovou dispozici jste si sám navrhl. To znamená, že pravidelně spolupracujete s některou varhanářskou firmou?

Ano, naše varhany jsou po generální rekonstrukci z roku 1978 a stavěl je podnik Varhany Brno, je to jejich opus 55. Ta firma se sice po revoluci rozpadla, ale jednotliví varhanáři dále pracují na svůj živnostenský list a jeden z nich, pan Ladislav Musil, už je zavedený a pravidelně zde pečuje o varhany, takže když se vyskytne sebemenší závada, hned ji přijde opravit. Ladění varhan děláme čtyřikrát do roka a čištění varhan průběžně.

5) Součástí kůru zábrdovického kostela je také váš hudební archiv. Můžete ho stručně představit?

Ten archiv jsem vybudoval, je to vlastně můj soukromý. Získal jsem různé materiály z pozůstalosti varhaníků nebo hudebníků, kteří zemřeli, například od sbormistra Lubomíra Mátl a dalších. Archiv je velmi bohatý, ale je otázka, kdo ho bude využívat a na co. Je tam asi 400 svazků varhanní literatury a 350 latinských mší různých autorů, české mše, na 500 motet a jiné kompozice. Všechno je řádně evidováno a k dispozici je katalog. A v archivu je uložena také kronika zábrdovického kůru, kterou od začátku vedu. Jsou to už čtyři svazky záznamů, kdy a co jsme hráli a zpívali.

6) Na závěr mi dovolu osobní otázku: Jaký má varhaník užitek z bohoslužby, při které sám hraje? Kolik tam má prostoru pro vlastní osobní modlitbu?

Třeba při té první mši, na které hraje, toho prostoru ještě mnoho nemá: musí si všechno chystat, žalmy, lekcionář a podobně. Při druhé nebo třetí, kdy už má vše připraveno, je to lepší a já si třeba mohu poslechnout kázání pana faráře v sobotu večer, v neděli v osm hodin a pak v devět čtyřicet pět, takže slyším kázání třikrát a potřetí už si z toho člověk něco zapamatuje.

Za rozhovor poděkoval KKom st.

Milost, čas a odpočinek

Někdy mě napadají opravdu hloupé otázky. Například při růženci: Panna Maria byla milostiplná, dostala vrchovatou, tj. nejvyšší možnou míru milosti od Boha. Ale co my ostatní, jsme Bohem zanedbáváni? Šidí nás nebeský Otec a dává nám milost jen po troškách?

Jestli už máte odpověď, nemusíte číst dál. Když nemáte, pak čtěte, ale neslibuji, že ode mne dostanete informaci, která za něco stojí. Mohu vám nabídnout jen nejistý výsledek vlastních úvah.

Myslím, že s tou milostí je to jinak. Marie všechnu milost od Boha plně využila. Její život ve spolupráci s tím, co dostala od Pána, přinesl nesmírný užitek. To já nedokážu, a tuším, že my všichni s tím budeme mít potíže. My i Marie jsme z nebe obdařeni jako miliardáři. Zatímco Marie obdrženou hodnotu úplně využila, my na „nakupování“ z konta milosti nemáme čas. Děláme místo toho jiné věci, které se nám zdají příjemnější, snažíš, důležitější, méně náročné. Proč by měl Bůh naše konto přeplňovat, když z něho nedokážeme utrácet? To, že naším životem proteče jen zlomek duchovních hodnot ve srovnání s životem Mariiným, není Boží vina. Jsme tím třetím služebníkem z podobenství, který dostal od pána jednu hřivnu, a místo aby ji využil a rozmnožil, tak ji zakopal.

Představuji si milost jako čas a příležitost něco dobrého udělat. Využití toho času a té příležitosti pak je spolupráce s milostí. Jistě to není tak, že bych měl neomezeně času a také kdykoliv příležitost vybrat si a udělat úplně cokoli. Ale to neměla ani Marie, i když byla milostiplná! Po většinu svého života dostávala jenom úplně obyčejné příležitosti dělat úplně obyčejné malé věci. A ona je využila a spolupracovala s Boží milostí. Její život tím byl naplněn. Mezi malými příležitostmi Bůh občas dává i velké, a i ty Marie beze zbytku využila. O nich pak čteme v Písmu a rozjímáme v růženci.

Příležitosti jsou jako okna nebo dveře, které se samy občas otevírají, ale pak také zase zavírají. Čas během takové otevřené příležitosti je Kairos, čas milosti. Zda otevřenou příležitost využiji, to už je moje volba. Dvě velké umění života jsou rozpoznat Kairos a využít Kairos. Moc bych si přál je obě ovládat. K tomu by snad mohly napomoci dvě důležité zásady práce s časem. Vypadají na první pohled protichůdně.

Jedna říká: chceš-li dokázat něco dobrého a důležitého, musíš se na to soustředit. Vyjádřeno množstvím času, kterého je vždy jenom omezeně, to znamená využít maximum pro své dílo a odbourat a nedělat ty věci, které nejsou důležité. Je to jako se skleněnou čočkou. Ta umí s využitím slunečního světla zapálit hořlavou látku. Nevyrobí žádné světlo a teplo navíc, ale soustředí běžné světlo z větší plochy téměř do jednoho bodu.

Druhá zásada se dá vyjádřit takto: Život je jako dům, jehož stavebním materiálem je čas využitý pro různé účely. Když při stavbě některou důležitou položku – třeba potrubí, cement, střechu – vynecháš, dům nebude stát za nic nebo se může celý zřítit. Nepomůže ti, když chybějící cement nahradíš větším počtem záchodový mís nebo elektrických kabelů ve stejné hodnotě. Určité důležité věci ve svém životě prostě musíš stihnout, jinak jsi žil nadarmo. A nedoženeš to tím, že budeš dělat něco jiného.

Úspěšný člověk dokáže obě zásady skloubit. Umí si ve svém dni i v celém životě vyčlenit dostatek času na to, aby se pořádně soustředil na jednu nebo několik málo důležitých věcí, v nichž objevil své dary, tedy příležitosti, a zdárně je dokončil. Ale také si s železnou pravidelností vyhrazuje úseky času na ostatní činnosti, které tolik času nespotřebují, jsou však podstatné pro stavbu života: odpočinek, rodinné vztahy, duchovní život... I to jsou příležitosti a dary od Boha, ale jiného typu.

Budu teď osobní a přiznám se, že dělám velké chyby v obou zásadách. Jejich správné uplatnění znamená několikrát během dne se nakrátko zastavit a zvážit, co je důležité, co dělat právě teď, co odložit a co nedělat vůbec. Ty zastávky nesmějí být až večer, protože to už je pozdě. Po nich už nenásleduje příležitost něco dodělat nebo změnit. Ideální čas je ráno a v polovině dne. Asi to platí i pro život jako celek, na který se mohu dívat jako na jeden velký den. Zanedbané a opomenuté věci se ve stáří těžko dohánějí.

Víte, jak se maďarsky řekne důchodce? Uštvánléty. A přesně tak nechci skončit, i když důchodce už jsem. Svým způsobem života k tomu uštvání mám hodně blízko, hodnotného odpočinku si dávám poskrovnu, ale nedokážu si pomoci a bojuji sám se sebou. Naštěstí pro nás všechny platí, že dokud žijeme, stále ještě není úplně pozdě. Proto bych se rád zaměřil na nejbližší dny – možná jsou mé poslední: Budu se učit dělat pauzy a hledat Kairos. Třeba ho najdu v podobě zvláštní milosti nedělat nic a „jen“ si odpočinout.

A co vy? V jaké fázi dne se nacházíte? Zvládáte úspěšně práci s časem a milostí? Závidím vám. Nebo máte ještě dost času a Kairos neřešíte?

Závody

Koncem školního roku se náš osmiletý synek rozhodl zúčastnit atletického meetingu. Byl nominován jako poslední, neměla jsem tedy ohledně výsledků velká očekávání. Říkala jsem si však, že to pro něj bude dobrá zkušenost.

Na závody odjížděl s trenérem ihned z družiny a já se na něj přijela podívat v čase disciplín jeho kategorie. Bylo zataženo a poprchávalo. Narazila jsem na něj ihned z kraje stadionu. Byl ke mně zády a já přesto vytušila, že něco není v pořádku. Občas mě překvapí, jak ta mateřská intuice funguje, protože když jsem na něj zavolala, otočil se a jakmile mě uviděl, měl v očích slzičky. Neví, kde má být, co má dělat, kolik a jaká disciplína ho ještě čeká. Jdeme spolu směrem, kde by mohl být trenér, vše se vysvětluje a synek za chvíli kráčí ke startovacím blokům. Stojím u cílové rovinky, odhodlaná mu fandit. A říkám si, jestli děláme dobře, že od sportovních aktivit našich dětí nemáme očekávání medailí, diplomů a vítězství. Jednoduše chceme, aby se hýbaly, aby je to bavilo a aby si přirozenou formou osvojily týmovou spolupráci. Ale na ambicióznosti a soutěživosti přeci není nic špatného, kór do dnešního světa, mudruji si u čáry, čekající na start. Pak se děti rozběhnou. Náš syn v kšiltovce, kterou ho nenapadlo sundat, je takřka o půl kola pozadu. Jednoznačně poslední s velkým odstupem na zbytek závodníků. Přesto se srdatě snaží běžet. V tu chvíli je mi ho strašně líto. A jasně, že bych mu přála, aby byl vepředu. Aby zažil úspěch, opojný pocit vítězství. Dobíhají první děti, rodiče s nimi běží vedle a křičí na ty na prvních místech: „Čas, jde Ti o čas! Makej!“ Úplně mě to probere. Synek se blíží, já na něho křičím, že je to super, že je šikovnej a dobrá práce. Rodiče od dětí, co „makaly“ se na mě možná divně dívají, je mi to jedno. Nic z toho, co se tu děje, mi nedává smysl.

Možná by bylo fajn namísto atletických závodů uspořádat závody v laskavosti. Běh trpělivosti, ne kdo rychleji, ale kdo dál. Na vytrvalost. Měřit srdečnost na metry, empatii na výšku. Namísto koulí vrhat velkorysostí a odpuštěním. Do takových kroužků a disciplín, bych svoje děti přihlásila moc ráda a tréninky jim pravidelně dávkovala. A pak bych stála u trati a křičela na ně: „Makej! Jde Ti o čas!“ O čas tady na zemi, který člověk může proměnit v drahokamy. Přicházím za viditelně zklamaným synem. „To ale přece vůbec nevadí, dobrý to bylo,“ říkám mu a dáváme si placáka. „A co bude teď,“ ptám se? „Teď půjdeme domů,“ odvětlí mi syn docela spokojeně.

TP

Odpočinek aktivní

Měla jsem již delší dobu zálsusk na jednu hřebenovku s lehčí ferratou. Manžel se starším synem ji absolvovali již před rokem a na mě pořád čekala. Nepokořená, vyzývavá. A tak jsme se do toho jednou z rána obuli, já a náš takřka devítiletý syn. Nasadili pohorky a batohy a vypravili se vstříc zdolávání nadmořské výšky.

Funíme do kopce a syn už se nemůže dočkat lezení. Leč stoupaní nahoru je delší, než si myslel, a tak lamentuje. A já, říkám si, to bude dlouhý den. Pak přicházíme pod lana a jakmile se cvakneme, nálada v týmu se rapidně zlepšuje. Žel úsek s lany je poměrně krátký a opět přichází to nepopulární stoupaní. K lamentování se přidává zklamání, jestli tohle jako bylo všechno. Vydupeme dalších pár desítek výškových metrů a lana pokračují. Syn si zavýskne a šplhá nahoru s hbitostí kamzíka. Na vrcholu euforie, fotky a zápis do pamětní knihy. Jenže já vím, že to je teprve první z mnoha hor před námi, čas ubíhá a síly ubývají. Šlapeme úzkou cestičkou, po jedné straně strmý sráz. Divím se, že tady lano není natažené, když bylo na místech, které jsem já považovala za zbytečné. Diví se i synek a začíná lehce natahovat moldánky. Vezmu ho za ruku a jdeme husím pochodem. Další lano, euforie opadá. Na vrcholku máme zase jen skálu před sebou, dole pod námi je pořád vesnice. Jakoby to nemělo konce a my se ocitli v nějaké bludné smyčce, kde sice pořád lezeme nahoru a dolů, ale cesta neubývá. Pauza je nutná, vidím, jak je synek unavený. Začínám o něj mít obavy. A o sebe taky. Musím rozhodnout, zda pokračovat v cestě, která je dlouhá a nevíme, co nás na ni čeká, anebo se vrátíme cestou, kterou se mi ale jít dolů také nechce. Ptám se syna, jestli to ještě zvládne. Ten se zaťatými zuby přitaká. Vidím, jak se v něm mísí odhodlání, strach a únava. Dole na zemi je to občas zbrklé éro, co provokuje tuhle a támhle. A teď se statečně pere s horským terénem a přemáhá sám sebe. Pokračujeme tedy dál. Na jednom místě se ztratíme, musíme se kousek vrátit. Už toho mám tak akorát dost, ty skály snad nemají konce. Pak ale sejdem do sedýlka, kde už si to z mapy pamatuji. Zhruba vím, co nás čeká, a že máme časovou rezervu. Uff. Napětí padá i ze syna. Lana jsou za námi, teď už to bude klasický chodák. Chválím ho, jak byl statečný. Jakoby chytil druhý dech, sbírá se, že bude pokračovat dál. Usměvavý a plný sil. Všimám si, jak za těch pár hodin vyrostl.

Tohle by se na dece někde u rybníka nebo moře nestalo.

TP

Přečtěte si - Co Bůh šeptá maminkám

Hana Pinknerová

Fejetony Hany Pinknerové jsou lexikonem nápadů a inspirací, jak radostně i tvořivě zvládat výchovu dětí a péči o domácnost. Laskavé příběhy pohladí po duši unavené maminky, povzbudí je a ujistí o tom, že s Bohem nejsou nikdy na nic samy.

Něžná svědectví maminky dvou dcer dodají ženám energii a naději, že jejich neviditelná námaha má smysl. Jsou úžasné, jsou jedinečné, jsou milované. Jsou maminkami na pravém místě, když milují, hrají si i vychovávají.

Hana Pinknerová (*1963) je křesťansky orientovaná spisovatelka a publicistka.

Vystudovala pedagogickou fakultu obor čeština, hudební výchova. Je vdaná, žije v Brně, kde provozuje malé knihkupectví a galerii. Působí také v řadě křesťanských médií. V Karmelitánském nakladatelství jí vyšly bestsellery – oblíbené knížky fejetonů *Budu asi lítat, Co Bůh šeptá maminkám, Dneska jsem to stihla, Jedno potěšení týdně, Smím být něžná, To pravé místo, Život v tempu andante* a mnohé další. Hana Pinknerová je žena mnoha talentů. Ráda jí, a proto dobře vaří. Je zvědavá, a proto ráda naslouchá lidem. Ráda čte, možná proto provozuje knihkupectví. Kromě toho taky píše knížky, přednáší na různá témata, jezdí na koloběžce a zkouší zase hrát na klavír. Baví ji život a hledání Božích milostných vzkazů.

Vybrala KK

zákony včetně dohod z Helsinek a nakonec je vždycky nějak převezl," dosvědčuje páter Lízna.

"Pokud dnešní papež Ratzinger ve své životopisné knize popisuje, že při jeho kněžském svěcení zazpíval ptáček, což on pokládal za šťastné znamení, tak při pohřbu Augustina Navrátila štěbetaly všechny vlaštovky z okolních polí, na kterých se Augustin Navrátil tolik nadřel," vybavuje si František Lízna.

"Pokud měl Augustin Navrátil při svém pohřbu daleko víc ptáčků než papež při svém svěcení, dá se to vysvětlit tím, že Navrátil byl prorok. Což si myslím i já," dodává František Lízna, který jako jeden z posledních viděl i krásně pokojný obličej zesnulého v rakvi.

Ležel moci v žaludku

Augustin Navrátil se narodil 22. prosince 1928 v obci Lutopecny u Kroměříže, kde žil až do své smrti. Byl prvním synem v rodině maloročníka, po něm přišla ještě mladší sestra a bratr. Ze své rodiny si přinesl velkou lásku k půdě a hospodářství, takže celý život měl takzvané záhumenkové hospodářství.

A výnosy z něj daleko větší než jézéďáci, třebaže mu zbyla jen ta nejhorší půda, kterou nezabralo zemědělské družstvo jen proto, že je nemohlo obdělávat těžkou technikou.

SVĚDECTVÍ ŽIVOTA

Augustin Navrátil byl prorok z Lutopecen

DISIDENTI JIŽNÍ MORAVY - "Za svého života jsem se nesetkal se statečnějším člověkem, jeho odvaha hraničila až s extrémem, takže jsem pochyboval, jestli je to vůbec možné. Bez takových lidí by se však nikdy nic nedalo skutečně do pohybu," soudí o katolickém aktivistovi Augustinu Navrátilovi jeho dobrý přítel, chartista a disident, páter František Lízna.

Augustin Navrátil, soukromý zemědělec z Lutopecen u Kroměříže, který zemřel 2. května 2003 ve věku 74 let, proslul zejména peticí za všeobecnou náboženskou svobodu, toleranci a nezávislost na tuzemské totalitní moci, kterou na přelomu let 1988 a 1989 podepsalo přes 600 tisíc "znormalizovaných" tuzemců.

„Kroměřížští policajti byli z Augustina Navrátila hrozně nešťastní," vzpomíná František Lízna. "On byl totiž velice inteligentní, nastudoval si všechny

"Poněvadž má devět dětí (pět synů a čtyři dcery), byl průměrný plat na jednoho člena jeho rodiny, včetně sociálních příplatků a příjmu manželky, asi 380 Kčs měsíčně, což je hluboko pod existenčním minimem," napsal o rodině Navrátilových historik Jan Tesař ve své studii *Zamlčená diagnóza o zneužívání psychiatrie v Československu*.

Boje s církví, státem i občany

Osud tohoto "vesnického proroka" je skutečně nepřetržitým sledem bojů s malostí a zbabělostí církve, státní moci, věřících i běžných občanů. Jeho podání, rozklady i dopisy na nejrůznější úřady včetně jeho slavných petic nezaprou člověka ve psaní a argumentaci zběhlého. I když nemohl studovat, vždycky hodně četl.

"Doma měl mnoho spisů beletrie, ale ještě víc knih politických, náboženských i z oblastí psychologie, psychiatrie či práva," vzpomíná manželka Augustina Navrátilová. "Vždycky ho zajímala i politika a veřejný život, takže byl členem Orla a měl různé funkce v Československé straně lidové," dodává.

Po únoru 1948 ho komunisti za jeho aktivity postavili před takzvaný Lidový soud. "Z tohoto si však nic nedělal, byla to pro něho fraška a ze soudu odešel," vzpomíná manželka. Pak to s ním komunisti zkusili jinak a nabídli mu účast v zemědělské komisi Místního národního výboru v Lutopecnách. Jenomže i tady prosazoval Augustin Navrátil vlastní názory. Takže ho brzy vyloučili.

Propustili ho s ujištěním, že nikde práci nesežene.

Po vojně zůstal jako civilní zaměstnanec u vojenské správy v Kroměříži. Jenomže přišly revoluční události v Maďarsku a Navrátil dal najevo, co si myslí o jejich násilném potlačení komunistickou mocí.

"Propustili ho s ujištěním, že nikde práci nesežene. Přitížilo mu i to, že jeho rodiče nechťeli vstoupit do JZD," vzpomíná Augustina Navrátilová. "Nakonec

sehnal práci u Českých drah jako posunovač, ale po zásahu komunistů ho přiřadili na vykládání uhlí z vagonů. U Českých drah nakonec pracoval až do důchodu, po určité době se stal hradlařem v Bezměrově a Postoupkách," uzavírá Augustina Navrátilová, rozená Bazalková, s níž se Navrátil oženil 19. listopadu 1955. "Co bych vám měla o něm říkat? Že mi moc schází," shrnula jeho žena a matka společných devíti dětí.

Augustin Navrátil se prostřednictvím časopisu *Rodina* a škola seznámil s dalšími rodinami s hodně dětmi. "Všechny tyto rodiny byly věřící a při svých setkáních si vyměňovaly zkušenosti z oblasti diskriminace pro svou víru a přesvědčení. Na přelomu 60. a 70. let psal manžel do novin právě o početnějších rodinách a obracel se i na příslušná ministerstva nebo do televize," vybavuje si Augustina Navrátilová.

Chartu podepsal jako jeden z prvních

Za normalizace v 70. a 80. letech pak bojoval ještě usilovněji proti odstraňování křížů, božích muk a svatých soch či obrazů ze svého okolí. Tehdy zorganizoval svou první podpisovou akci. Jako jeden z prvních podepsal také Chartu.

"Při návštěvě poslance a předsedy tehdejší Československé strany lidové Josefa Plojgara vystoupil manžel se svými názory veřejně. A byl trestně stíhán. Načež ho po vzoru sovětských metod poslali na vyšetření do Psychiatrické léčebny v Kroměříži, kde ho na uzavřeném oddělení shledali duševně nemocným s diagnózou paranoia kverulans. Pak měl celých sedmnáct let takzvaný psychiatrický dozor a do psychiatrické léčebny v Kroměříži nebo Olomouci ho zavřeli ještě několikrát," popisuje manželka "východní" metody v boji "s vnitřním nepřítelem".

Zvláště kruté se k němu Státní bezpečnost zachovala, když se angažoval ve vyšetřování vraždy tajně vysvěceného kněze Přemysla Coufala. Tu spáchala s největší pravděpodobností sama StB. Augustina Navrátila navštívila Coufalova maminka a příběh svého syna mu vyprávěla. Navrátil okamžitě rozeslal otevřený dopis, ve kterém žádal důsledné vyšetření úmrtí tajného kněze.

"Tehdy u nás StB udělala domovní prohlídku a otce odvezli do vězení. Několik týdnů jsme vůbec nevěděli, kde je," vzpomíná dcera Pavla Říhová.

"Po soudu byl opět dlouhou dobu na uzavřeném oddělení kroměřížské psychiatrie," končí své vzpomínky.

Ocenily ho vlastní děti a při pohřbu i vlašťovky

Umístování Augustina Navrátila na uzavřená oddělení blázinců skončilo až politickým převratem v listopadu 1989. Právně i společensky ho rehabilitovali, takže se okamžitě zapojil do veřejného života. Vstoupil do KDU-ČSL, kde ho nejprve zvolili do širšího celostátního vedení. Na konci 90. let však začal Augustin Navrátil už příliš hlasitě kritizovat politikaření a různé vnitřní spory uvnitř téhle strany, které předhazoval, že "zapomíná na obyčejné lidi a hlavně na závaznou křesťanskou morálku".

Takže ho spolustraníci z KDU-ČSL donutili k rezignaci. Augustin Navrátil pak kandidoval do Poslanecké sněmovny za Pravý blok, ale tohle uskupení neuspělo a věčný bojovník rezignoval.

Když pak 2. května 2003 ve věku 74 let zemřel, do Lutopecen se sjel kdejaký církevní hodnostář. A řečnil nad jeho rakví. "Já jsem se za ty opatrníkové projevy moc styděl," líčí jezuitský kněz František Lízna coby přímý svědek posledního obřadu pozemské pouti Augustina Navrátila.

"Zato štěbetání vlašťoviček, které se slétly při pohřbu tohoto proroka z Lutopecen, bylo tím pravým, co na jeho pohřbu zaznělo," končí svou vzpomínku Otec Lízna.

Kromě vlašťovek ho však milovali i jeho blízcí a ti, kteří ho dobře znali. "Velmi si svého otce vážíme a máme ho rádi pro jeho čestnost, pracovitost, skromnost a lásku k lidem i k vlasti, pro jeho víru a pro jeho nekompromisní postoj ke zlu, lži a přetvářce. Vždy nás měl rád a jeho lásku jsme pociťovali na každém kroku," napsaly o něm lékařce psychiatrického vězeňského oddělení v 80. letech jeho děti Augustin, Antonín, Václav, Ludmila, Stanislav, Marie, Irena, Pavla a Jana Navrátilovi.

Vybrala KK

Carlo Acutis

Carlo Acutis byl veselý italský kluk narodil se 3. května 1991 v Londýně a zemřel 12. října 2006 v Monze v Itálii.

Byl to trochu boží influencer a programátor, s kamerou zdokumentoval všechny zázraky potvrzující přítomnost Pána Ježíše v Eucharistii. Byl taky trochu sportovec a rád pomáhal postiženým. V 15-ti letech zemřel na leukemii. Své bolesti zvládal velmi statečně a obětoval je za církev. Je pohřben podle svého přání v Assisi

JOHNY A CARLO

